

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת תרומה

ו' אדר תשע"ג

גליון תר"ד

זמני כניסת ויציאת שבת קודש			
לאנדאן	6:09	5:00	6:30
בני ברק	6:05	5:05	6:40
ירושלים	6:04	4:50	6:44
בארא פארק	=	5:16	6:45

דברי תורה
ממורינו הגה"צ המשפיע
אב"ד דקהלתינו שליט"א

דבר אל בני ישראל (כה, ב)
כתב באוה"ח הק', דבר אל בני ישראל, צריך לדעת למה לא הספיק במה שקדם לומר לאמר והדבר מובן שלבני ישראל יאמר, או לא היה צ"ל לאמר ויספיק באומר דבר אל בני ישראל, ונ"ל ע"ד מ"ש ז"ל (יומא ד) מנין שהאומר דבר לחבירו שהוא בכל תאמר שנאמר וידבר ד' אל משה לאמר, וע"פ הדברים האלה יצטרך לומר דבר אל בני ישראל, שאל"כ יחשוב משה כי לא בא אלא לתת רשות שאין זה בכל תאמר, חובה מנין ת"ל דבר וגו', ולדרך זה תמצא מרגוע לנפשך בכל התורה כולה שאמר הכתוב לאמר וחזר לומר דבר, כי בכל מצוה צריך לומר לו לאמר דבר, ובאחת מהנה לא היה נשמע שחובה עליו הם הדברים לאומרם להם אלא רשות, עכ"ל.

וצ"ב מ"ש האוה"ח הק' ובאחת מהנה לא היה נשמע שחובה עליו, שילאורה למה לא יספיק באומר דבר אל בני ישראל גרידא דמשמע מזה חובה וציווי שיבדק הדברים לבני ישראל, ולמה צריך לכתוב לאמר, ואולי י"ל בתקדם ביאור דברי הגמ' הנ"ל מנין לאומר דבר לחבירו שהוא בכל יאמר עד שיאמר לו לך אמור שנאמר (ויקרא א) וידבר ד' אליו מאהל מועד לאמר, [באוה"ח הק' הביא פסוק אחר], ופירש"י, לאמר, לא אמור הדברים אלא אם כן נתן לו רשות, עכ"ל.

ובמהרש"א כתב וז"ל, מפרש"י נראה דרד"ש לאמר במלה מורכבת לא אמור הוא מושבת למטה ולמעלה, ולולי פירושו נראה דלאמר כמשמעו, דמאצטרך לאמר דהיינו שיאמר לאחרים שמעין מיני דאם לא אמור לו כן שהוא בכל יאמר, והאכ בפ' ויקרא ובכמה כתובים לא אצטרך לאמר שיאמר לאחרים, דהא כתיב בתר הכי מפורש דבר אל בני ישראל וגו' אלא ללמד ד"א באומר לחברו כו' עכ"ל, הנה עם כל הפירושים עדין צ"ב דהלא פסוק זה היא בציווי והקרבנות, ואיך שייך לומר שישנו בכל תאמר על דיבור זה, והלא כל הדיבור מיועד לבני ישראל לדעת הלכות הקרבנות, ולא עוד אלא שגם מובן מאליו שחובה עליו למסור הדברים לבני ישראל כי להם מיועדים הדברים, וכן כאן בתרומה שהדיבור מיועד לבני ישראל שיקחו תרומה לבניית המשכן ואיך יעלה על הדעת שיהיה בכל תאמר על דבר זה, וכן בכל המצוות שמיועדים לבני ישראל שידעו מצוות ד' והלכותיהם למה לי לימוד מיוחד שאינו בכל תאמר, וכי תימא שהם שכאן לא שייך כל תאמר מ"מ נכתב לאמר מיותר כדי המשך בעמ' ב'

ובדק הבית ככל התרומות לביהמ"ק בכל הדורות אלא פי' לי לשמי שיל"ד שהפי' הוא שהתרומה תהיה לשמה לשם שמים לשם ה' בלבד ולא לשם איזה פניה אחרת ח"ו אלא כולו לשם שמים לכבוד השי"ת לבדו ולא לשם פניות של כבוד המדומה או כדי שירויח מזה בעוה"ז או לעוה"ב אלא שצריך אכן להיות לשם שמים.

שיחת קודש
מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת תרומה תש"ע ארץ ישראל

והחידוש הוא כאן שהגם שבסתם צדקה וחסד מובא ממרן הבעש"ט הק' שאפי' אם ניתנה לשם איזשהו פניה אחרת ג"כ זה נקרא כמו לש"ש כי סוף סוף לאחרי הכל איז הצדקה וחסד נעשתה כבר ויהודים נהנו הימנו, א"כ השיג התכלית שם, ולכן אפי' אם אינו לש"ש יש לו חשיבות גדולה, ולכן כאן אומר רש"י שתוה"ק אומרת שהשי"ת אומר שכאן אינו כן אלא כאן צדקה זו צריכה וחיבת להיות בדווקא כולה לש"ש ובלא פניות אחרות ושלא כשאר צדקות אלא ויקחו לי תרומה – לי לשמי לש"ש.

אלא שא"כ יש להבין באמת מה טעם שכאן צריך להיות לשמה וכולו לש"ש,

אלא י"ל שכאן התורה מלמדתנו שבאמת כל צדקה וחסד זהו חשוב מאוד ואפי' אם אינו כולו לש"ש, אך עכשיו כאן קודם שהולכים לבנות ביהמ"ק וכמש"כ "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", אז לכן כדי לזכות להשראת השכינה צריך עבור זה הכנה מיוחדת וכמו שמוכח ממפרשיים,

במילא אומרת לנו כאן תוה"ק שאמנם בסתם צדקות הכל טוב ויפה וכל צדקה וחסד חשוב מאוד בכל אופן וכנ"ל, אך כדי לזכות לקבלת אור השכינה הק' ע"י שתשרה בזה המשכן לזה צריך להיות שיהיה התרומה ממש לשמה, שזהו ויקחו לי לשמי כנ"ל ואז יזכו להמשך ויקחו לי תרומה שיהיו לזכות להתרוממות כנ"ל, כי כדי לזכות להתרוממות צריך כנגד זה גם להיות הכנה של התרוממות, דהיינו תרומה לש"ש ע"י שמתעלה מנגיעותיו האישיות ותורם לה' ית' לבדו ולא עבור פניות ח"ו אלא לש"ש ועיד"ז דייקא יזכה שאף ההשראת השכינה שתהיה שם עיד"ז ג"כ תביאהו להתרוממות מנגיעותיו עצמו ומעניני עוה"ז שזהו ויקחו לי תרומה כנ"ל,

ולכן זהו דייקא ההכנה הראויה והנצרכת לקדושת ביהמ"ק והשראת השכינה, ועב"ז צריך להיות ויקחו לי, כמו שפי' רש"י לי לשמי וכנ"ל וכמש"כ בהמשך ועשו לי מקדש ועב"ז ויקחו לי תרומה וכמו שפירש"י לי לשמי דהיינו שההכנה לבית המקדש צריכה להיות באופן שכל מעשינו יהיו לש"ש וע"ז נזכה לזכנתי בתוכם לזכות בזה לקדושת ביהמ"ק וקדושת השראת השכינה עלינו ועכ"ל,

שע"י השראת השכינה תוך המשכן עיד"ז שרתה השכינה אצל כל או"א מישראל וכמ"ש ושכנתי בתוכם ודר"ל בתוכם של המשכן לבד לא נאמר אלא בתוך כאו"א, דהיינו שע"י ששרתה במשכן שרתה גם בתוכם, שלכן כ"א צריך לראות להכין עצמו להיות כלי מוכן וראוי לקבלת השראת השכינה בתוכו ולהתקדש ולהיטהר בתורה ויר"ש ומידות טובות, כי עיד"ז זוכים להשראת השכינה הנכונה, ואז זוכים שיהיה השראת השכינה בתוך כל אחד ואחד. ירחם המרחם ישמור המרחם עלי ועכ"ל.

ולכן הכל נקשר לענין שדיברנו מקודם הענין הנ"ל שתמיד צריך לראות לא ליפול בטביעה לעומקי העוה"ז אלא תמיד להתרומם ממנו, ותמיד לזכור בתמידות ובתמימות לילך בהתרוממות ובגבהה כמה טפחים מן העוה"ז בדרך רוחנית, ואם כל מעשינו יהיו לש"ש ואי כוללים לזכות לכך. והוא ויקחו לי אם לוקח עצמו מהעוה"ז ומתרומם ממנו יכול לזכות לתרומה ולהתרוממות שיהיו כל מעשינו יותר לשם שמים.

יתברך, אז העצה ע"י תרומה דהיינו שיתרוממו וירוממו א"ע מעניני עוה"ז ותאוותיו והנאותיו אז הם יהיו כל כולם שלו ית' שזהו ויקחו לי תרומה שע"י התרוממות מעניני הגוף ותאוות עוה"ז יזכו להיות שלי בחי' ויקחו לי ועב"ז לכן יש לזכור שצריכים לפרוש לגמרי מהעוה"ז ורק כך זוכים לידבק בבוכ"ע, בחי' ויקחו לי לקחת א"ע להשי"ת ואל השי"ת להיות דבוקים בו ית' לגמרי בשלימות.

ואמנם אין לנו שום השגה בו ובמאמריו אך עכ"ז מכל תורות ושיחות הצדיקים יש לנו ללמוד מוסר בפשטות צו שטייגען ע"י שאנו רואים מזה איך שאלו הצדיקים היו כל כולם רוחניות ממילא א"כ אף לנו יש יותר להתעלות כ"א במצבו ובחינתו היכן שהוא אוהו ג"כ יראה תמיד להתעלות מהעוה"ז ולא לטבוע בעוה"ז אלא להתרומם ממנו, וע"ד שמוספר על די הייליגע ב' יסוד ושורש העבודה ז"ע שקודם פטירתו אמר שזכה להיות טפח אחד גבוה יותר מן זה העולם.

וממילא שזהו לימוד לכאו"א להתעלות בעצמו ולהתעלות מע"ג עוה"ז ועניניו ולא ליפול לעוה"ז בכל הפשטים ובכל המובנים שכלולים וישנם בתוך העולם השפל רח"ל אלא תמיד להיות בהתעלות והתרוממות מהעוה"ז, כי אז כמה שיותר עושים כן כך שכרו הרבה מאוד בזה ובבא. ולכן אומרים בשם בעל האמרי חיים מו"צ שפירש כך: עולם הבא יש לכל יהודי עוה"ז אכל לכה יהודי "נאר פאר א' ערליכער איד", ולהג"ל הוא מובן מאוד כי דווקא ע"י שמתעלים מהנאות עוה"ז אז יש שלמות ושמחת הנפש ויכול להנות אף מעוה"ז כי אז אינו טרוד אחר תאוותיו ח"ו ושמח בחלקו שנתן לו השי"ת הן בחלק הרוחני והן בחלק הגשמי ואז אשריו וטוב חלקו בזה ובבא, ולכן אמר הה"ק הנ"ל שדווקא ורק לערליכע יוד יש עוה"ז ע"י שמתעלים ממנו,

וכמו שאומרים בשם מרן הרשני' מלעלוב זיע"א ובשם עוד צדיקים כמה רע ח"ו העוה"ז למי ששקוע בו וכמה טוב עוה"ז למי שאינו שקוע בו, ולכן ע"י שמתרומם מעוה"ז אז דייקא יש לו עוה"ז וכנ"ל, וכש"כ עוה"ב וכנ"ל. והנה בתוה"ק א' פשטים עא"ס, ולכן יש לדקדק במש"כ ויקחו לי תרומה ופירש"י לי היינו לשמי ויש לדקדק ולהתבונן בזה שרשיז"ל לא פי' כפשוטו ויקחו לי להביאם להשי"ת היינו לרשות גבוה ולרשות הקדש

קול רינה וישועה באהל צדיקים
בהודיה לפני שופך מנחה, הנון לשגר בזה מיטב ברבותיו אל ידיו וידיו כל בית ישראל איש האשכולות, מתיצין תורה וחסידות לעדדים, האי מרגינתא טבא, נערץ באראלי קודש ויחילו בניו ועשרת, וין רפיש מדבית מרגן רבנותי הקה"ט ויע"א מלעלוב, ענק עץ אבות, לבית אבותי עשרת, כש"כ

הגה"צ מורינו רבי שלום סופר שליט"א - ראש הכולל
והתרג"ב הר"ק מרן אדונינו מורי ורבינו זיע"א
דרגל שמחת ישושי בני המצויק, הבה"ח המו"מ בתו"ש, צנמ"ס, אוצר של יו"ש, בנש"ק הרב דוד שמעון אהרן שליט"א

מזיניני ישיבת מהנביאק
עב"ג בת הרה"צ רבי אהרן דוד ראובנים שליט"א - ראש כולל נדבורנא
בן כ"ק אדמו"ר מנדבורנא זצוק"ל
והתן כ"ק אדמו"ר מקאמאראנא שליט"א
והברכה אחת היא קדם אביו הגאון הצ' המפודס
רבי משה סופר שליט"א אבירוק"ק מאנא ע"ה"ק ירושלים תובב"א
יאה רעיוא מן קדם אבותיו דבשמ"א, קדם נויא
עלילה, הבט משמים ופקוד גפן זאת, זאת
אבות יון עליו, ויזכו לבנות בית נאמן בישראל
לתפארת אבוה"ק, ומשמחת בית צדיקים זו
וישפיעו השפעות טובות ברו"ג עלינו ועכ"ל

המברכים נאמנו ושמחים בטובתכם
קהל חסידיו לעלוב - אברכי הכולל - המעריט

~ סיפור מפסוקי הפרשה ~
לכבוד סעודת מלוה מלכה

ככל, אֲשֶׁר אָנֹכִי מִרְאָה אוֹתָךְ, אֵת תִּבְנִית
הַמִּשְׁפָּחָה, וְאֵת תִּבְנִית כָּל-גְּלוֹי; וְכֵן, תַּעֲשֶׂה
(כה, ט)

חכמותו של הצדיק

בשנה הראשונה שנתקבל הרב מזריסק
לכהונתו, אירע מעשה מבהיל. יהודי נתפס
בעבירה על החוק, והוא נשפט למוות. והיה
היום והגיע מועד הוצאה לפועל, ולפי
תקנות השלטון - יש להבטיח לכל מי
שיוצא ליהרג, שיוכל להתוודות לפני מותו,
יהודי - אומרו ויודיו עם הרב, ולהבדיל, לא
יהודי - עם הכומר.

וכך היה גם במקרה הזה. בעיצומו של יום
שבת מגיע אל הרב מזריסק שליח מיוחד
מטעם מושל המחוז, והוא מחזיק ביזו
פקודה בכתב, כי על הרב להתלוות עמו
אל בית האסורים כדי לומר וידוי עם
הגידון למוות.

משראה הרב את הפקודה, השיב בקיצור
ובצורה נמרצת: אינני הולך. ולמה סירב
ללכת?

טעמו וימזיקו עמו: מאחר והוא סבור כי
בהליכתו ובאמירת היודי הוא גורם את
מיתתו של הגידון למוות, שכן לפי החוק,
כלי ויודי - לא הורגים. ועל כן, סירובו
תקיף ובלתי מתפשר. ואם יקחו רב אחר?
- יקחו, אבל לא הוא שיעשה כדבר הזה.

יצא מאתו השליח וחזר אל המושל בידים
ריקות. שמע המושל על סירובו של הרב,
והוא נתמלא חימה וזעם.

הוא מיהר לשלוח אל הרב קצין בכיר, וזה
בא ולא רק דרש במפגיע שיבוא עמו אל
האסיר, אלא הוסיף על כך איזמים קשים
וחמורים בעונש כנד שהוא יסבול על
סירובו, שכן בתור רב, עליו לבצע את
ההוראה בהתאם לחוק. אבל הרב מזריסק
איננו משנה את דעתו. הוא לא הולך. חזר
גם הקצין למושל בידים ריקות. גם בפיו
אותו סיפור: הרב מסרב. נתמלא מושל
המחוז חימה עוד יותר וקם בעצמו והלך
אל הרב.

משהגיע המושל אל הרב - נתקפו כל
הבעלי בתים באימה וחרדה, הם הקיפו
את הרב בצעקות: הרב מחריב את העיר!
הרב מניס סכנה על כולנו! והרב עומד על
שלו בכל העוז והתוקף, וגם כאשר הגיע
אליו המושל, ומסר לו את פקודתו פעם
נוספת, עם איזמים גלויים וברורים
בהסקת מסקנות, מיצוי הדין עמו
והענשתו - לא גרע הרב ולא זז מסיורבו.

המושל עזב בחרי אף את הרב, אנשי
הקהילה נשאו מפחדים ומבוהלים,
והעיר בריסק רעשה, זה בכה וזה בכה,
והנה, במוצאי שבת הגיע באופן מפתיע
מברק, ובו בשורה מרעישה כי הוענקה
חינה לאותו היהודי הגידון למוות!... הדבר
היכה את כולם בהלם. כי עתה היה ברור
לכל, שאלמלא התעקש הרב בסירובו
ללכת, היה האיש כבר מוצא להורג, ודוקא
מפני שסירב - ניצל האיש מגורל זה.
(מתוך הספר שאל אביך ויגדך)

ויצו אש
דא"ח מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר
רבינו הקוה"ט זיע"א

לידי הנדיבים בעם תמוכין דאורייתא
הי"ו ולא על ידי שליח, ואקוה כי
בקרב הימים בעזהו שית' ברוב
רחמי וחסדיו להתראות פא"פ.
ואני תפילתי שתשרה שכינה
במעשה ידיכם ויהיה ה"א עמנו
כאשר הי' עם אבותינו רבותינו הק'
זי"ע ועבי"א וזכותם יעמד לנו
להיושע בכל משאלות ליבנו
לטובה בגשמיות וברוחניות,
וכבימים ההם בזמן הזה וישיש ה"א
עלינו לגאלינו בקיבוץ נדחי ישראל
פדויים לציון ברינה במהרה בימינו
אמן. **אלה** דברי ידיכם דושו"ט כל
הימים מקרוב לב. **מקום חתי"ק**

במקום שמהשבתו של אדם שם הוא
כולו, והמחשבה קומה שלימה, על כן
זאת נחמתי כי אהיה עמכם בצוותא
במחשבה טובה ורעותא דליבא,
והקב"ה יצרפה למעשה.
ובכן עליכם אישים אקרא מריחוק
מקום ומקירוב לכבות הנצמדים, שאו
ידיכם קודש לבוא בעזרת ה'
גהבורים בלב ונפש חפצה, ונפעול
להצלחת הדינר השנתי, וביותר כי
עתה בחודש אדר הזמן גרמא לזה
כאמרוס חכז"ל הרוצה שיתקיימו
נכסיו יטע בהן אדר. ועל דבר המגבית
לשמירה והצלחה אשר עמדו, עודני
בזה כי ברצוני למוסרם בעצמי מידי

דבר אל בני ישראל ויקחו לי
תרומה (כה, ב)
אג"ק למשתתפי הכינוס דאנ"ש
ה'תשנ"ט
בס"ד א' לסדר ונועדתי שמה אל
בני ישראל
למע"כ חברי הנהלת המוסדות
באר"ב וכל ידידי ואנ"ש באי
הכינוס דע"י שלומכון שגא
לעלם בענימות בימינך נצח.
אמנם כי גדלה תשוקתי לבוא
להשתתף עמכם בכנסיה לשם
שמים לטובת המוסדות הקד'
באר"ק, לצערי לא זכיתי לזה.
אך כידוע מאמר הבעש"ט הק'

נועם שג"ב
מרשימות ד"ת של הבה"ח המופלא נפש נקי וצדיק הרב שמעון נתן נטע זצוק"ל
בן כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א שיכלחט"א

יתר מכל מצוות עשה וכו', עיי"ש, ובזמנינו אין לנו שום זכותים
אפי' לא זכות אבותינו הק' כדמבואר (שבת נה), שיש שם
פלוגתא מתי נגמרה, ואיתא נמי במדרש ויק"ר, וכתוב שם בסוף
אם ראתי זכות אבות שמיטה וזכות אמהות שנתמוטטה וכו',
נמצא העצה היחידה שיהיה זכות אבותינו בדינו - שזכות
עצמינו ליכא - הוא לטפל במדתם דהיינו חסד וצדקה, וכדאיתא
(ביצה לב): שמי שעושה צדקה וחסד בידוע שהוא מזרעו של
אברהם אבינו, וכן נמי כתב בפירוש הטור ביו"ד סי' אמו"ו.
וכן נמי יש לאדם ליתן אל לבו שכמו שמבקש בכל שעה
מהקב"ה שיוזמן לו פרגסתו וכמו שמבקש מהקב"ה שישמע
שועתו כן צריך שישמע שועת עניים.

שיחה ופילפול בענין צדקה (הלקא)
לפרשתינו "ויקחו לי תרומה"
בגמרא (גיטין י): דרש רב עירא וזימניו א"ל משמיה דרב אמר
וזימניו אמר לה משמיה דרב אסי מאי דכתיב (חום א) כה אמר
ה' אם שלמים וכן רבים וכן נגווז ועבר וגו' אם רואה אדם
שמונותיו מצומצמן יעשה מהן צדקה וכו"ש כשהן מרובין ע"כ
לשון הגמ'.
והיה לפלא בעיני הסוחרים והא היא הנותנת כשמונותיו
מצומצמן לא יוסיף עוד לחסרו.

ואם אבוא לבאר את גדול מצוות צדקה ושכרה, לא אנמור, ולכן
אחזור פני מהם ועתה ניזיל ונעבור לעיקרא דהאי מילתא.
איתא בגמ' (שבת קנא): תניא ר' אלעזר הקפר אומר לעולם יבקש
אדם רחמים על מדה זו שאם הוא לא בא, בא בנו, ואם בנו לא
בא, בן בנו בא, שנאמר (דברים טו) כי בגלל הדבר הזה, כלומר
שהוא כנגלגל, א"ר יוסף נקטינן האי צורבא מרבנן לא מיעני והא
קא חזינו דמיעני אם איתא דמיעני אהדורי אפתחא לא מיהדר
אמר לה רבי חייא לדיבתהו כי אתי עניא אקדימי ליה ריפתא כי
היכי דלקדמו לבניך אמרה ליה מילט קא לייטת להו אמר לה
קרא קא כתוב כי בגלל הדבר הזה ותנא דבי ר' ישמעאל גלגל הוא
שהזור בעולם, ע"כ.

אך אמשול משל למה הדבר דומה, באחת העיריות כאן
באמריקע היה דר איש כפרי אחד שלא ידע הרבה, והיה ביום
אחד רצה לשלוח איהו דבר למדינה אחרת ושאל את אנשי
המקום בדת מה לעשות, והגידו לו ליתן עליה חותם ואח"כ לילך
למסרו לבי דואר אשר לא למרחוק, וכאשר אמרו כן עשה, ויבוא
למקום הבי דואר ויתן אותו לאחד מהעובדים שם, אמר ליה
העובד והלא הוא כבד, וישאל הכפרי א"כ מה אעשה, והשיב לו
העובד - תוסיף עוד חמש חותמות, והאיש משתאה לו, הלא
אם הוסיף עוד חמש יהיה עוד יותר כבד... עד שהסבירו לו שזה
יתן לו הפתח לשלוח את מה שרוצה.

ואיתא שם במהר"ש"א בחידושי אגדות שבודאי מידה זו במזלא
לתיא, אבל באפישו רחמים אפשר לשנות המזל, ולפי"ו מפרש
הא דקאמרו לגלגל החזור בעולם, היינו לגלגל המזלות (שהוא כנגלגל
ממש) החזור בעולם ע"כ. **נמצא** ששום אדם אינו בטוח בעשירות
שלו, שאפשר יבוא יום אחד ויפסק ח"ו, אם לא היום אז למחר
(ויש מחר לאורך זמן) ואין שום עצה ותבונה נגד ה'.

והנמשל מובן מאליו, שכשנותן צדקה אינו מחסר כלל מנכסיו
אלא אדרבה מוסיף והולך, ולכן אמרו אם הם מצומצמן יעשה
מהן צדקה, ועי"ז יפרה וירבה, וכמבואר בהרבה מקומות בש"ס.
וז"ל הגמ' (שבת קנא): תניא ר' גמליאל רבי אומר (דברים יג) ונתן
לך רחמיך ורחמיך והרבה כל המרחם על הבריות מרחימן עליו
מן השמים וכל שאינו מרחם על הבריות אין מרחימן עליו מן
השמים, וכן מבואר באורך בב"ב בפ"ק.

ומיהו כתב הערוך השולחן (סימן רמ"ז סעיף ה) שיש לו בקבלה כי
ע"י שהאדם מאסף צדקה מאחרים, ע"י זה מוציל את דורותיו
אחריו מלהרוג על הפתחים, ומי חכם לא ישמור אלה, הנחיש לך
עצה להתברך בעשירות וכן נמי לכל הדורות, וכמבואר (בבא
בתרא ט) אר"א גדול המעשה יותר מן העושה שנא' והיה מעשה
הצדקה שלום ועבודת הצדקה השקט וכטח עד עולם.

ברמב"ם (פרק י' הל' מתנות עניים) כתב וז"ל: "ולעולם אין אדם
מעני מן הצדקה, ואין דבר רע ולא היוק נגלל בשביל הצדקה -
שנאמר "והיה מעשה הצדקה, שלום", ועד כדי כך ברור
שהקב"ה ירבה לו עושר וכבוד שאמר רבי יוחנן משמיה דרב
אושעיא (בבא בתרא ט) לינוקא דר"ל שבכל דבר אסור לנסות
את ה' חוץ מוז שנאמר (מלאכי ג, ז) הביאי את כל המעשר אל
בית האוצר והיה טרף בביתו "ובחננוני נא בואת", אמר ה' צבקות
אם לא אפתח לכם את ארובות השמים והריקותי לכם ברכה עד
בלי די, ועוד איתא שם, מאי עד בלי די, אמר רמי בר חמא אמר
רב עד שיבולו שפתותיכם מלומר די, ע"כ.

וכדמביא כ"ק אאזמו"ר רבי אהרן ראטה זיע"א בספרו "טהרת
הקודש", מאמר הצדקה, ומונה שם ע"ב מעלות בצדקה כמנין
חס"ד, וכן מביא מוזה"ק (יוגש) שהגבאי צדקה שטורח לקבץ
מעות לעניים ומעשה לאחרים ליתן לקבל שכר כנגד כל הנותנים,
ולא עוד אלא שזוכה ונקרא צדיק, וזה מבהיל הרעיון מה יכול
לזכות המקבץ צדקה, ע"כ לשונו שם, ואם חושבים, נמצאת שכל
הברכות שזוכים הנותן צדקה, וזכה נמי המקבץ. א"כ זוכה
לעשירות וכל טוב, לכן מי שוטח ולא ירגיש שכדאי להטריח
ולעשות מצוה גדולה כזו שעל ידה זוכה ומרויח לדורי דורות.

ואין הכי נמי שאין זה קל בכלל, וכדכ' ערוה"ש (פ' גי"ט סי"ב),
ואין לך עבודה קשה שבמקדש יותר מלאסוף צדקה מאחרים,
אבל וכי לא שוה כל זאת כשמרויח כ"כ הרבה, במקום שהרבה
אנשים עומדים ועמלים עצמם כל ימי חייהם להגיע עכ"פ להיות
עשירים, ואתה בעבודה קשה זו, ולא אפי' כלימי חיך, אתה זוכה
לעשירות לדורי דורות, וכדמסיק ערוה"ש שם, ולפיכך שכרה
מרובה ומציל בזה יוצאי ירכו מלקבל צדקה, ע"כ.

וברמב"ם איתא שכל המקבץ מעות נקרא גבאי צדקה, ונכלל
המשך בעמי ג

וכן כתב בעל הטורים עה"פ "ונתנו איש כופר נפשו", וז"ל אם
תקרא למפרע יהיה ג"כ "ונתנו", לומר לך מה שאדם נותן לצדקה
יהזור אליו ולא יחסר לו בשביל זה כלום, עכ"ל, ויש בזה הרבה
ואין להאריך יותר.
מצות צדקה הוא גדולה מאוד והוא אחד מעמודי העולם -
שהוא גמ"ח, וכלשון הרמב"ם, חייבים אנו להיוהר במצות צדקה

נועם שני

המשך מעמ' ב'

בהא שאמרו ומצדיקין הרבים ככוכבים וכו', ואיתא נמי בספר חסידים, שנחשב כאילו הוא בעצמו עושה המצוה של תנינת צדקה וע"כ מקבל גם שכרם וכו"ל.

ואע"פ שפעמים מקבל ביזיונות או שלא נותנים לו וצועקים עליו ומביישין אותו וכדו', ידוע שתדע שזכורך גדולה מאוד שכי בספר החסידים שנחשב כאילו נהרג על קידוש ה' ואשרי חלקך בוהו. ואם תאמר שאם תלך לקבץ יחשדו אותך שאתה מקבץ בעבורך, על זה אמרו רז"ל (שבת קיח): אשרי מי שחושדין אותו ויהיו בו, שאם אתה מכוון לעבוד בוראך, למה לך להיחשב על איזה פתאים, כי בזה תתעלה נפשך מאוד, כי יותר חשיב דבר אחד שעושים בצער ממאה שעושים במנוחה ובהרחבה, כ"ז כתב זקני באריכות בספרו "שולחן הטהור" - שער צדקה והכנסת אורחים פ"א,

וכן נמי איתא ששוקלין גם העפר שדרך עליה לעשות ולקבץ צדקה, וכן מקובל מרבינו הק רבי ר' אלימלך זצוקללה"ה מלוי, עונסקס שההולך לקבץ צדקה בארבע פינות העיר, מתכבד לו על קבץ ארבע מיתות ב"ה, ותסמו שערות אנוש לשמע כל אלה, ויש הרבה עוד, ודי בהערה זו אם ניצוץ הקדוש של ישראל עדיין כך. וצריכין לידע שבכל מקום ובכל עיר ועיר שהולכים לקבץ מעות מכריזין מן השמים בפתח העיר כמה יעשה בכל העיר הזאת.

וכידוע הסיפור עם רבינו הק ר"ר **זושא מאניפולי** זיעונוע"ל, שבא לעיר אחת בשביל לקבץ מומן והלכו שני אברכים לקבץ בעבורו, והיה שם עשיר אחד נדיב שהיה רגיל ליתן בכל פעם סכום גדול, והתיישבו אלו האברכים כי מקודם ילכו לאנשי העיר ואח"כ לזה העשיר, כי בזה לא נתאחר כי נתינתו בטוחה, וקיצו חמישים זהובים פחות איזהו פרוטות, ואח"כ באו לעשיר הנ"ל והוא רק השלים להם את סכום הפרוטות שחסרו לחמישים זהובים, ובכל מיני הפצרות לא רצה לתת להם יותר, וסיפרו זאת לפני הרב הקדוש ר' זושא זצוקללה"ה מזה הנדיב וחרה להם היטב, ואמר להם רבי זושא בני אל תרגזו, כי כל עני ואורח כשמגיע לאיזה עיר, מכריזים בשמים כמה צריך לקבץ בעבורו וכמה יוציא מנכסו, ואני כשנסכתי לעיר שמעתי כרוז שיהיה לי כאן חמישים זהובים, ובגלל שהלכו לזה הנדיב לבסוף לא היה לו כוח ורשות מן השמים ליתן יותר על הסכום...

הרה"ק מסטרעטין ז"ע סיפר לחסידיו סיפור זה, ואמר שא"כ אפילו הלכו לקבץ אתמול, אעפ"כ המעות שנגזרו מן השמים בודאי מן ההכרח שמקבצים בעבורו, ומן החסרון היה מן המתרשלים, וע"כ נמי יש ליכור שאין לרגזו על עושר שלא משתמע לדברך ולאחר נתן יותר משלך, שכנ"ל אינו יכול שכשם שנגזרו כמה יקבץ נגזרו נמי ממי, שלא כל אחד זוכה בכל פעם לעשות מצות צדקה. (חלק ב' יבוא בגילוי הבא א"ה)

דברי תורה

המשך מעמ' א'

ללמוד מזה שצריך שיאמר לו לאמר, א"כ למה לו לכתוב לאמר בעוד הרבה מצוות, יספיק שיכתוב פעם אחת לאמר מיותר ונלמד מזה שישנו בבל תאמר.

וי"ל עפ"מ"ש **במאור ושמש** (ויקרא) ז"ל, פירש"י ובמד"ר לכל דברות ולכל אמירות ולכל צווים קדמה קריאה לשון וכו', עיי"ש.

להבין הענין מפני מה הוצרך לקריאה לכל הדברות ולכל וכו', נראה עפ"י המד"ר (ויקרא א. ה.) בשלשה מקומות עמד משה מן הצד בסנה עמד משה מן הצד עד שאמר לו הקב"ה אם אין אתה גואלם אין אחר גואלם וכו' עיי"ש. והענין ההוא מלמד להצדיקים שבכל דור ודור, שלא לדמות בדעתו שראוי לאותו השגה שהושג, הגם שהחזיק זה כמה פעמים שנגלה לו, כי אם צריך להכניע עצמו ולהחליט בדעתו שאינו ראוי לדבר זה להשיג איזה השגה או לפעול איזה פעולה ואף שהוא רואה שמוכן לדבר זה יותר משאר בני אדם אעפ"כ יגמור בדעתו שאינו ראוי, שצריך להיות בגדר ענוה והכנעה מאד, עד שיהיה מוכרח מן השמים לאותו השגה, וזה הענין היה גם כן במשה רבינו ע"ה, שכלל דברות ולכל אמירות ולכל צווים קדמה קריאה, שהש"ת היה צריך לקרוא לו, כי משה רבינו ע"ה עמד מן הצד שהיה מוחלט בדעתו שאינו ראוי לקבל אותו דיבור לאמר לישראל, רק שיהיה על ידי אחר, עד שקרא הש"ת ואמר לו שאי אפשר על ידי אחר, עי"ל.

וכן פירשו צדיקים הפסוק ודיבר ד' אל משה פנים בפנים וגו' ושב אל המחנה (שמות לג, א) שלאחר שהש"ת דיבר עם משה פנים בפנים שהוא בחינה שגובה שאין למעלה הימנה מ"מ תיכף ומיד לאחמ"כ ושב אל המחנה, מיד חזר משה לבחינת היותו בתוך המחנה ללא שום השגות ורוממות, כי שפט בדעתו כי כרגע כמימריה נפל מכל הבחינות הרמות שהיו לו לפני רגע.

וכענין הזה מובא על הרה"ק החוזה מלובלין זיע"א שאמר שאף אם ישמע מפי הקב"ה בכבודו ובעצמו שיעיד שישנו צדיק ע"כ יאמין לזה, אך רק לרגע זו בלבד, וכעבור רגע כבר יחשוש שנתרחק מד' ואבד צדקותו. **ועפ"ז** י"ל במשה רבינו ע"ה העניו מכל אדם, מרוב ענוותנותו ושפלותו בעיני עצמו, אילו לא היה אומר הקב"ה במפורש ובמבורר שיאמר הדברים לבני ישראל, לא היה מעלה על דעתו שכונתו הקב"ה שהוא יהיה השליח למסור תורה ומצוות לבני ישראל, כי מי הוא ומה הוא שיוכח לגדולות האלו, והגם שצטווה ונשתלח כבר כמה וכמה פעמים, מ"מ בכל פעם חשב לעצמו כי עתה כבר אינו ראוי לזה להיות השליח הנאמן למסור מצוות התורה הק' לבני ישראל, ולכן כתב האוה"ה הק' שהיה צריך לב' לימודים, לאמר, ודבר אל בני ישראל, כי אילו היה כתוב רק דבר אל בני ישראל היה משרע"ה מוצא טעם וסביה להשתמש ממסורת הדברים לבני ישראל מרוב ענוה ושפלות רוח, שאין הוא ראוי וכדאי לזה, והיה מחליט לעצמו כי מה שאמר לו הקב"ה דבר אל בני ישראל הוא רק שאינו בכל תאמר אך לא שיהא מוכרח למסור הדברים, כי מי אני שאצטווה למסירת הדברים מאת הקב"ה,

ולכן באה שני לימודים האחת "לאמר" ללמד שאינו בכל תאמר והשני "דבר אל בני ישראל" לחובה שיצווה וילמד את בני ישראל התורה והמצוה. (תרומה תשע"ב)

תורת אמת

פנינים יקרים על הפרשה

ידבר ה' אל משה לאמור **דבר אל בני ישראל** ויקחו לי תרומה **במאת כל איש אשר ידבנו** לבו תקחו את תרומתי (כה, ב)

ויקחו לי תרומה אם ברצונך להתרומם להרים את עצמך, העצה לזה היא **מאת כל איש** על ידי שתכניס תורה ויראת שמים בלב אחרים תקחו את תרומתי בכך אתה בעצמך תתעלה ותתקרב להקב"ה ודבר זה הוא ברזק ומנוסה, כידוע לכל העוסקים בלימוד ברבים וקירוב רחוקים. (בית ישראל)

ויקחו לי תרומה (שם)

צדקת המפרשים שלכאורה היה צריך להיכתב ויתנו לי, אלא נראה לי לפרש על דרך רמז על פי מה שכתב הרה"ק בעל הנועם אלימלך ז"ע **בהצעת** קטן (אות טז) האדם לא נברא בעולם רק לשבר את השבע לכן יזרז א"ע לתקן מדותיו בשנת י"ה דוקא כמו שאבאר כגון מי שנוגד בטבע של עקשנות ישבר את טבעו מן יום רצופים לעשות דוקא להיפך ממה שיעלה במחשבתו וכן מי שבטבע עצל ירגיל את עצמו מן יום רצופים לעשות כל דבר בזריזות הן בהולך לשכוב על מטתו הן לקום בבוקר ממשכבו הן בזריזות לבישת בגדים ונט"ל ולנקות את גופו ולילך בזריזות לבהכ"נ תיכף אחר קומו מהספר וכיוצא בהן וכן מי שטבעו בייש מהחלק של בושה רעה ירגיל את עצמו מן יום להתפלל דוקא בקול רם וכח תנועת אבריו ולקיים כל עצמותי תאמרנה ולברך על התורה בקול רם עד שיעורוה מן השמים להסיר הבושה ומסודר מחמת הרגל טבעו וכלי הדיבור שלו ירגיל את עצמו מן יום להטות אזנו להדיבורים היוצאים מאליו הן במילי דעלמא והן במילי דשמיא הן בשעת הלימוד כי הרגל של כל דבר נעשה שלטון וכן מי שטבעו אינו מתמיד בלימודו ירגיל את עצמו גם כן מן יום וילמוד יותר מהרגל שלו ויסתכל בכל פעם קודם הלימוד כעטיל קטן שלי ומשם ואילך מן השמים יעזרוהו להיות מוסף והולך בשבירת מדות הרעות עד תומם.

ועל זה רמזה כאן התורה כמה שכתב ויקחו ולא ויתנו אלא להתורה רצתה לרמוז דעל ידי מי יוכל האדם לקחת לעצמו את התורה - מן שנרמזת במילה תרומה דהיינו התורה שנתנה במי יום. (משנת שכ"ה)

ברכת מזל טוב

שלוחה בזאת לידידינו החשוב והמפואר, מוכתד בכל תואר, מוזיל מהונו לכל דבר שבקדושה

הנדיב החשוב ר' בערל דסקל שליט"א

לרגל הולדת הנכד אצל חתנו מחשובי אנ"ש היקרים, כלי מחזיק ברכה

הרה"ג ר' יוסף מושקוביץ שליט"א

יהי רצון שיזכו לרוב נחת ממנו ומכל יוצ"ח, ויזכו אביו ואמו להכניסו בבשואע"ה בעתו

ובזמנו, ולגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים.

הילולא דצדיקא

יום שב"ק ו' אדר - רבי אלכסנדר זיסקינד הכהן מפלאצק ב"ר אברהם - תל' החוזה והיהודי הק' (תקצ"א)

רבי משה סטעניצער מוועליכוב ב"ר בנימין [וי"א ששם אביו ישעי' זאב מטארנא] - תל' החוזה הק' והמגיד מקאזניץ (תר"ח) רבי נפתלי ב"ר שלמה אמסטרדם תלמ' הגדו"ס (תרע"ו) רבי דניאל ב"ר בנימין זואלף פריסטיין ראב"ד פרעשבורג - מחנה דן (תר"ו) רבי משה יהודה אר"י לייב ב"ר מנחם ועמבא מפראטא - גור אריה יהודה (תרפ"ט)

רבי חנוך צבי מנדיין - יבין פאר - חתן השפ"א ב"ר פינחס יעקב הכהן ממאלעניץ (תרצ"ח) רבי יהושע דוד ב"ר שלום פוברסקי ב"ר ישועות דוד ר"י פוינוב ב"ב (תשנ"ט) משה רבינו רע"א מהימט בן עמרם ויובד ע"ה (ב"א תפ"ח) רבי אברהם צבי מפייעטיקוב ב"ר אלעזר - תל' החוזה הק' - שו"ת ברית אברהם (תקע"ט)

רבי יהואל יוסף מראשקוב ב"ר שבתי השני (תרנ"ו) רבי יהודה פרידלנדר אב"ד בורגורניד ב"ר דוד לייב - תל' הייט"ל ה"ח מליסקא.

רבי מנחם חיים לנדא מואבידיצה ב"ר יעקב - מגוע שטכטוב (תרצ"ה) רבי צבי קינסליכער ב"ר שו"ת באר צבי (תשכ"ח)

רבי יעקב ב"ר שרדא סג"ל לייבוויץ מקאפשי ב"ר משנת יעקב (תשמ"ג) רבי גרשון לאצקער מלפאווין - תלמיד המגיד ממעזריטש (תקמ"ה) רבי אריה לייב בן הפני יהושע (תקמ"ט) רבי טובי' ליפשיץ אב"ד בריגל ב"ר משולם זלמן יהונתן (תרע"ב)

יום ג' ט' אדר

יום ד' י' אדר

יום ה' י"א אדר

יום ו' י"ב אדר

רבי אשר מאיר מבאבניא ב"ר יוסף זאב מקשאטוב (תרצ"ה) רבי אהרן מנחם מגדל מדאדזימין ב"ר שלמה (תרצ"ד) רבי משה מטאמשוב ב"ר יוסף אריה לייביש (תשל"ד) נעקש"ש רבי שמואל דוד אונגאר ב"ר יוסף הלוי מנייטרא הי"ד (תש"ח) רבי שלמה זלמן מוואלוז'ין ב"ר יצחק - פה קדוש - (תקמ"ח) רבי מנחם מענדיל מסיגעט ב"ר שמואל - תל' רמ"ל מסאסוב והמגיד מקאזניץ ואהבת שלו' (תקצ"ד) רבי שמואל דוד אונגאר הי"ד מנייטרא ב"ר יוסף הלוי (תש"ח) רבי משולם זוסיא ממעזיבוב ב"ר אברהם יהושע העשיל (תר"פ) רבי אברהם זרח אריה יהודה לייבוש היילפרין מברעזאן ב"ר משולם שרגא פייבוש - אמרי יהודה (תרפ"ט - אדר א')

רבי יוסף ברוך ב"ר קלונימוס קלמן הלוי עפשטיין מנייטראט (תרפ"ו - אדר א')

רבי יהודה לייב "שומר שבת" ב"ר יעקב - אחי הרה"ק ר"מ הגדול מפרמישלאן ורצ"ה מפוטוק (תקט"ו - אדר א')

רבי אברהם זרח אריה יהודה לייבוש מסיגעט ב"ר אבני נזר" ב"ר זאב נחום (תרע"ד - אדר א')

רבי אברהם אבוחצירא ב"ר יעקב (תרע"ג - אדר א')

רבי חיים יוסף דוד אוולאי "דבינו החיד"א" ב"ר רפאל יצחק זרחיה (תקס"ו) רבי ישכר בער שפירא מקעכניא ב"ר פנחס - חתן ר"א מגדבורג (תשי"ח)

רבי חנניה יו"ט ליפא טייטלבוים מסאסוב ב"ר חנוך הענין (תשכ"ו) רבי מנחם מגדל מזידיטשוב ב"ר יצחק אייזיק (תרס"א - אדר א')

רבי יוסף ראזין רודניצ'ובער ב"ר אפרים פישל ב' שו"ת "צפנת פענח" (תרצ"ח)

רבי פינחס מגורשא ב"ר ברוך (תש"א)

רבי יהושע מבלאז'וב ב"ר צבי אלימלך - קרן ישועה \פרי צדיק (תרצ"ב - אדר א')

רבי אלטור אליעזר מבייטש ב"ר אהרן (תרצ"ב)

רבי לוי יצחק לייפער ב"ר אהרן אריה מטעמשוואר (תשנ"ט)

רבי אהרן הורוויץ אב"ד בייטש ב"ר מאיר מדזיקוב (תרפ"ו - אדר א')

שמחת בית צדיקים (א)

ליקוטי נישואין לרגל השמחה

מטעמים לשבת אויפרוף - עגיניה - מנהגיה וטעמיה
 לרגל שמחת נישואי החתן הרב דוד שמעון אהרן סופר שליט"א
 בן הגה"צ מורינו רבי שלום סופר שליט"א -
 ראש הכולל אברכים "אור מנחם" וחבר"ג כ"ק מרן אדמו"ר הקהו"ט זיע"א

תגלחת חתנים
 החתן מגלה שערוות ראשו, לכבוד שבת שלפני החתונה. והמנהג שיגלה בתער דייקא. הג"ר שמאי גראס שליט"א (בעל שו"ת **שבת הקהות**) מביא מקור למנהג זה ממה שמציין בפרשת בהעלותך (במדבר תו) שהלויים לפני שהתחילו עבודתם בקודש כמשכן גילוהו שערוות ראשם בתער. ובכן אצל החתן המתחיל עתה ליבנס בעבודת הקודש כקדושה וטהרה, עליו להכין עצמו כמו הלויים. (עזר מקודש, בעלזא)

הלביש בגדי ישיע
נראה הא דנהיגו חסידים ואנשי מעשה דמוזנ חתונה ואנלך לובשים מלבושים מיוחדים שאין בחור מתלבש בהם, לרמוז לו על דרך שאמרו רז"ל (זמא עוב) היכי דמי "יראנך ה' טהורה ענומה לנעך". נישא אשה ואחר כך לומד תורה (בטהרה), ובגדים רמוז לחלוקת דרבנן כדאיתא ב"ייה רצון" קודם עטיפת הטלית ומרמזים לו בדגמים שבישל בהם קדרה אל ימוזג כוס לרבו, שאמרו רז"ל (כתובות עה) חזקה אין אדם שותה ככוס אלף אפ"ן כן בדיק, דמכאן ואנלך סיר בגדים הצואים והלבישו אותו מחלצות בדגמים רומז על מדות ומעשים טובים, על דרך דבתיב (ראה זכרה ג, ד) הסיר בגדים הצואים מעליו והלביש אותו מחלצות, ראה הערות מעליך עונך וגו'... והנה אמרו רז"ל (זמא עוב) הדיא דמי בעל תשובה באותו פרק, וצריך שישו ב תשובה כל כמה שהוא באותו פרק, מה שאין כן לאחר החתונה כבר הגיע לפרק אחר, על כן המנהג ללבוש בגדי החתונה כגון שתיימל וכו', ענין שבת מקודם, לעשות פועל המינין ללבוש בגדים אחרים לעשות תשובה מאתה קודם החתונה, ואנך שפיר כס"ד. (ערוגת הכושם, פרשת צו פקסוק ופקסוק אג"ד)

חכש כובע ישותות
 חתן דומה למלך (פרקי דרבי אליעזר, פרק טז) ואנלך מלך בעת שמכתרים אותו שמים את הכתר על ראשו... דבתיב (אסתר ב, יז) וישם כתר מלכות בראשה, אפ"ן חתן כן. (מלקט שמח דודים) ידוע מה שכתב התשב"ד (סימן תסז): נקוט האי כללא בידך, כל המנהגים של חתן ושל כלה אנו למדין ממתן תורה, שה' היה מראה עצמו בחתן נגד כלה שהם ישראל. ואפשר שהיין נמי מעמא דנהיג להלביש את החתן את השטריימל, שכן מצינו במתן תורה כדאיתא (שבת פח) שמלאכי השרת קשרו לכל אחד ואחד מישראל שני כתרין. (מאמר חתן תורה)

לידו החתן
בצפרא דשבתא באים לבית החתן (כו מתבדלים בשבת חמה). דוצאם ללוות את החתן בשירה ובזמרה לבית הכנסת.

טעם שמוליכין את החתן בשבת שקודם החתונה אל בית הכנסת... משום דאיתא בפרקי דרבי אליעזר (פרק יז) ובמסכת סופרים (פרק יא): ראה שלמה המלך כח של גמילות חסדים, ובה לישראל שני עשרים בבית המקדש אחד לחתנים וכו', והיו ישראל מיושבי ירושלים מתקבצין בשבת ויושבין בן שני שערים הללו, (והתבסס בשער חתנים היו יודיעין שהאחיות) ומי שהיה חתן היו מברכים אותו, והיו אמרים לו השוכן בביתו היה ישמח בבתם ובכנותו וכו', ומחרב בית המקדש התקינו חכמים שהיו חתנים הולכים לבתן כנסיות ולבתן מדרשות ואנשי המקום רואים את החתן ושומחים עמו ומברכין אותו, נמצא כל ישראל יודיעים יד חובתן בגמילות חסדים. (מסעמים, ערך חתן וכלה אותו, טעמי המנהגים; אצ"ר יד החיים, אות תתקפ"ו)

עוד טעם שהשושבינן מוליכין את החתן לבית הכנסת, משום שאמרו חכמים (מכות ה) שברך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו, ועל כן בעת שנישוא אשה ונעשה בריה חדשה, כתבוק שזולה, שמתחילו לו כל עונותיו ונעשה אדם שלם, השושבינן מרמזים לו בזה שמוליכין אותו, שעכשו הכריה בידו שיברור לו איזה הדרך שילך ומזוין אותו קודם המעשה ואחר המעשה (מסעמים, שם אות יח בשם מפריש)

זה שמו צנה
שבת שקודם החתונה נקראת "פאר-שפיל" וכימינו יש שקורין השבת "אויפרוף", אן "באויארפען". (שו"ת משכנות הרועים, עת שלום טו, ד)

"שפילאלץ" (כן הוא במה"ל ועוד. ויש "שפילאלץ" (כלל) אן "שבנעלץ", אן "שפילעלש") הואמה שאין קורין "פאר-שפיל". (מהצית השקל תקנא ו)

"כור-שפיל" היינו: פאר-שפיל באשכנז מכתאם פ' כל הן דגשה והן רפיה) שקורין באר"צ "שפילעלש". (לקט יושר, חלק א הלכות בין המצרים; חלק ב הלכות שמחות)

שבת שקודם החתונה מרבים בשמחה לכבוד החתן... וקורין לשבת שקודם החתונה "שבת-עלץ", כלומר הבן הדיין החתן שמה, על של הכתוב (ותלבה קסמ, ה) יעליו חסידים בכבוד ירצו על שמכבותם. (עונג כצאן יוסף, הלכות נישואין אנת"ל)

קודם החתונה נקרא "פאר-שפיל"... וזה סוד (הכתוב ישיעה ס"א) כחתי יבון פאר ועין שם על פי סוד (מאיר עין חכמים, קארטסשוב, סוד נישואין מנהג פאר-שפיל)

ענין "שבת אויפרוף"
בשבת שלפני החתונה כולל כל החתונה, כמו פסוקים שלפני סליחות, שכולל כל הסליחות... ולפי מה שהיא השבת כן יהיה אחר כך אפ"ן טוב וכו'. (אמר פנחס, סער תורת הניצאן)

שבת קודש שלפני החתונה הוא על פי הזהר "כל ברכאן דלעילא ותתא בימא שביעה תליין". (היים ושלום, נישואין; משמיע שלום, ליקוטים עז, א ועוד)

הנה כל שמחה צריכה שמירה שלא יתערב בה ח"ו שום צד גשמיית והוללות, אך העצה לזה הנה בשבת הכל קודש, ואפילו אכילה ושתיה בשבת אן נעשה מהן מותרות כידוע בכתבי האר"ז... ול הנה שבת קודש מינה שיתא יומין מתברכין והשמחה שבששת ימי המעשה באה לרשרה ביום השבת הקודם, כנודע. ואן כמח השמחה בטוהרתה שהרי שבת הכל קודש כנ"ל, ואן הוא זמן להתקשר בתורה וישאר מקושר אחר כך גם בששת ימי המעשה (ועיין שם שמביא טעם שקורין החתן לתורה בשבת שקודם החתונה). (שם משמואל, פרשת בלק תר"ט)

אפשר דזה הענין של שבת "אויפרוף" קודם הנישואין, להראות לחתן ולהתנות בדרך אשר הולך בה, דכמו אצל שבת המכונה כלה (בכא קמא לב, ב), והיא בת זוגו של ישראל (בראשית רבה יא ח), נצטוונו על שמירתה ולא לחללה (שמור את יום השבת), ועל כבודה (וכבודת מעשיות דרבנן), ולשמרה בקדושה (וכור את יום השבת לקדשו), כן בכלה כפשוטה. גם, כמו שלא יתנו שבתות לישראל לעסוק בהם בדברים בטלים, אלא לעסוק בהם בדברי תורה, כדאיתא בירושלמי (שבת טו, א) וכן בילקוט (בריש פרשתנו). כן בכלה כפשוטה, שניתנה להיות עזר כנגדו, שיהיה בכוחות "מצא אשה מצא טוב", ואן טוב אלא תורה. ועל ידי כך "לא תבערו אש בכל מושבותיכם" ונצלו מאש אבולת, אלא שתהא השכינה שרויה ביניהם. גם רוצים להוכיח לו משבת שיש ואפשר לעבוד את ה' גם בדברים גשמיים. (והיין נמי טעמא דמכריזין "שבת" ברקודי מצוה) (חומת אש, על ענין נישואין, פרשת יקהל)

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

<p>ברכת מזל טוב לידידינו האי גברא רבה הדגול והנעלה מקושר לרבינו שליט"א הר"ג רבי יונה הורוביץ שליט"א רב דבוסטון - ארה"ב לרגל שמחת נישואי הבן במו"ט ובשעטומ"צ</p>	<p>ברכת מזל טוב מריחוק מקום ומקירוב לב הנני לברך ולאחל למעלת ידיו הנעלה, פרע"ח ופא"מ הגה"צ רבי שלום סופר שליט"א לרגל שמחת נישואי הבן הרב דוד שמעון אהרן שליט"א ולרגל שמחת הכנס הבן כמר ישכר בעד לעזהתומ"צ שלמה זלמן הורוביץ ומשפ"י שחיו ארה"ב</p>	<p>ברכת מזל טוב לידידינו האי גברא יקרא מקושר לרבינו שליט"א הר"ג רבי יוסף מושקוביץ שליט"א ראש הבורת בחורים "פני משה" לרגל שמחת הולדת הבן ובשעטומ"צ יה"ד שייכה לרוב נחת ושובע שמחות וכט"ס</p>	<p>הודעה משמחת לרגל שמחת שבת האויפרוף לחתן הרב דוד שמעון אהרן שליט"א בן חרב"ג הגה"צ רבי שלום סופר שליט"א יתקיימו התפילות ועריכת השוה"ט בבית מדרשינו ברח"ו רמב"ם. הבאגלייטען ייצא מבית הגה"צ רבי שלום סופר שליט"א רח"ו רמב"ם 35 בשעה 9:15 א"ה.</p>	<p>אברהם ר' בנא אבא זל כן החסד אשר למה לאבי וזל אשר צדתי למה לא ומב"מ שחיש וקיימו ויגלו לון אהתנו ים הכנס מנו ישכר בעד ס"ר אקמ"ה זל חורא וצו"ה ונני טה לוצאן אה מבזון ומ"ה יחי' ונש אהנו ונש במחה לז'ה שהתקיים בפנינו למריץ מיק ראשן פרהה ח"ה צ' אבר ר"ח השני' א"ש פ"ה 9:00 גמיה"ב חתוב בחיטוי אלו"ה חת ראש"פ 32 (פני אן גמיה"ו) בני ברק הפ"ב ימיב"ה אב"ה אב"ה אב"ה ח"ה סופר באזאורי האון ה"בויק אב"ה אב"ה אב"ה צ"ה"ק יחי' חומ"א חתן ס"ק און אב"ה אב"ה אב"ה אב"ה</p>
<p>נודב לעילוי נשמות האשה החשובה והצדקנית מרת שבע ע"ה בת הר"ה צ' המפורסם בנש"ק רבי טוביה היילפרין זצ"ל תל' חביבו של הר"ה ק' מהר"ד מבעלזא נפטרה ב' שבט תשע"ג. תנצב"ה === הונצח במלאות השלושים ע"י בנה ידידינו הדגול והמפואר הר"ה רבי אלימלך מיללער שליט"א - משב"ק - ארה"ב</p>	<p>ברכת מזל טוב לידידינו היקר והנעלה, עוסק ללא לאות בהפצת הגליון הק' ברחבי בני ברק וסביבתה, תורה וחסידות אצלי מחוברת הר"ה שמואל דוד פרנקפורט הי"ו לרגל שמחת הכנס נכדו לעול תומ"צ ולרגל הולדת הנכד בשעטומ"צ יה"ד שייכה לרוב נחת ובריאות איתנה ושובע שמחות וכט"ס</p>	<p>ברכת מזל טוב לבהוד היקר, יניק וחכים כמר ישכר בעד סופר ניי"ו לרגל הכנסך לעול תומ"צ === מברכים חבורת הבחורים לעלוב</p>	<p>ברכת מזל טוב לרומע"כ האי גברא רבה, אוצר כלי חמדה, חרב"ג כ"ק מרן אדמו"ר רבינו הקהו"ט זיע"א. הגה"צ רבי שלום סופר שליט"א לרגל השמחות במעונך במו"ט ובשעטומ"צ מברך מקרב לב אלי טו - פלעטבוש - ארה"ב</p>	

ליזיכוי הרבים להוצאות העלון לע"ה, לרפואה או לשמחה ניתן לפנות לטלפון 052-7667563 עד יום ב' בערב

להארות הערות וכל ענין ניתן לשלוח לפקס המערכת: 077-470-3270